

Dobro jutro.

Dobro jutro, mamica,
Dan že smeje se —
Posteljca je jamica,
Ven izkoplji me!

Dobro jutro, lepi svet,
Tebe sem vesel,
Zdrav in srečen zrem te spet,
Rad bi te objel.

Dobro jutro, atek moj,
K tebi že hitim,
Da v pozdrav poljub ti svoj
Prvi podelim.

A prevelik si, in vem,
Da ti ni do mé,
Toda poklekniti smem
Vender vrhu té.

Dobro jutro, ljubi Bog,
Da te ljubim, znaš,
Mamki, očki, vsem okrog
Dobro jutro daš!

—n—

Babici za god.

Daj je zunaj mrzlo. Ivje se obeša po drevju in vrabci pojó tako klaverno svoj »živ, živ«, kakor bi jim šlo za življenje. Vsak se zavije v toplo obleko in sapa se gosti pred človekom, kakor dim v kuhinji. Kako prijetno pa je pod streho!

V peči gori debel panjač in na »temenu« peči je tako toplo kakor pod posteljno odejo. Kaj pa še le živahno življenje za pečjo!

Na zapečku sedi babica. Suha žena je in drži se v dve gubi. Kako tudi ne, saj je že stara in po zimi prebije največ pri peči, prebira je svoj debelojagodasti molek. Kadar pa jo mrazi, potisne se z zapečka še malo višje — za peč ali celo na teme. »Oh kako dobro to deje! Kaj, ko bi za stare ljudi ne bilo pečij? Kje bi se greli, ker jih tako rado zebe! Kako je res ljubi Bog dober«, dejala je dostikrat stara mamica.

Toda to še ni vse. Babica Zariskova ima tako dobrega sina in tako skrbno sinaho. Ne čuje žal-besede iz njiju ust in z vsem je preskrbljena. Kaj pa še le pridni vnuki. To so vam res ljubki ti otroci! Le po-

glejte jih, kako sedé okrog peči kakor piščanci okrog koklje. Najmlajša je Ančica. Stara bode štiri leta, kakor že sama pove. Ravno zdaj so ji prinesli mati iz Ljubljane nove čevljičke. Iz klobučine so, da je ne zebe, in tako lepe rdeče trakove imajo. Mati jo imajo prav radi, ker rada uboga. Na vratu nosi na vrvici tri svetinjice. In če jo povprašate, kdo jih je dal, odgovori vam : »To-le gospod Jožef, to-le gospod Janez, to-le pa mama.«

Jerica pa je že tako velika, da hodi v šolo. Stara mati jo ima najrajše. Tako dobro se razumeta in vedno si imata kaj povedati. Kakor hitro pride iz šole in spravi svoj »cehtar«, že je pri babici, da ji pové svoje dogodke.

Tonček je malo manjši. Rad jé žgančke in lepo zapoje. Časih pride tudi Marijica družbo delat, kadar jo namreč pokliče Aničica : »Moja pestunja!« Zelo rada kaže podobice, katerih ima obilno število.

Tako je torej bilo za Zariskovo pečjo. Ravno poje babica otrokom, kako je Marija »rajžala«, kar vstopi potovka in zavalí na mizo nekaj v popir zavitega.

Hitro se zberó otroci okrog mize in radovedno čakajo, kaj je v popirju zavitega? Jerica vtika že svoj prst v popir in Marijica ponosno vzame pismo, ki je poda potovka, rekoč : »To je za staro mater!«

Potovka odide. Babica pa reče Marijici, naj ji dá pismo. Veselo premetava ženičica pismo v roki, češ, kdo ji je neki pisal?

»Ali naj odpečatim, babica?« povpraša Marijica.

»Počakaj, nepočakavka. Čaj, poglej najprvo, kako je zapisano na pismu?«

Marijica hitro prebere naslov. Babici se je obraz razjasnil in reče : »Prinesi mi nožek, da odpečatim pismo.« Jerica že moli nožek babici. Precěj časa je minilo, predno odpre mamica pismo.

»No, zdaj pa pismo preberi, Marijica!« reče babica in ji poda pismo, zavitek pa suče v roci.

Deklica bere :

»Ljuba mati!

Približal se je zopet Vaš veseli god. Voščim Vam srečo povsod, da bi ostali zdravi še mnogo

let in da bi po smrti Vaša duša dosegla sveti raj. Posebno novega Vam nimam pisati. Zdravi smo vsi. Le Jožek se je nekaj prehladil, a zdaj je že boljši.

Kar je v popirju zavitega, pošljem Vam za god, katerega še mnogo let zdravi in srečni obhajajte. Sv. Jedert, Vaša patrona, izprosi naj Vam sv. nebesa. Ne pozabite nas v molitvi. Pozdravljamo Vas vsi skupaj. Zdaj pa ostanem

Vaša hvaležna hči Polona.«

Babici so solze kipele na očeh. Še dvakrat je morala Marijica pismo prebrati in nazadnje še Jerica jedenkrat, dasi so otroci tako neiztrpno čakali na tisto, kar je v popir zavitega.

»Teta so poslali, kaj ne, babica?« povpraša Tonček.

»Teta, Malkova teta, Tonček! No, pa dajte sem tisto, otroci, da pogledamo.«

Zopet je trajalo precèj časa, predno je babica odvila priljubljeni popir. Toda radovednost še ni bila napasena. Za višnjevim popirjem se je prikazal rdeč popir in za rdečim popirjem še bel popir.

Vsi kmalu se začudijo in zasmеjejo. Tonček je ploskal z rokami, Jerica je poteptavala z nogami, Ančica je kazala s prstom, Marijica pa zakliče:

»O, babica, nogavice so za vas!«

»Saj res, volnene, pletene nogavice! No, Polona vé dobro, da mene rado zebe. Kakor navlašč.«

»In zeleno so obrobljene. A kaj pa je v nogavicah, ker so tako natlačene?«

»Oho, nekaj je notri!«

Babica postavi nogavice na klop. Stale so po konci. To je bilo veselja in smeha.

»Ali nogavice so zavezane. Kako jih bote obuli, babica?« povpraša Jerica.

In zopet so odvezavali nogavice, zavezane z rdečimi trakovi. Tonček pa je bil že bolj radoveden in potrkalvi na nogavico je zaropotalo.

»Oh, orehi so najbrže notri. Oh, to jih bomo jeli!« zakliče Tonček.

Najprvo odvežejo jedno nogavico. Zgoraj je bila volnena ruta za babico. Pod ruto so bile rokavice.

»Oh, oh, že zopet! V rokavicah je tudi nekaj.« Tonček strese rokavico in usujejo se iz nje melisne jagode po klopi in po tleh. Otroci so pobirali in zobali.

»Ne vse najedenkrat, otroci! Jutri je še jeden dan«, kara jih babica.

Zopet gledajo dalje. Marijica je že videla, kaj je bilo pod rokavicami, in prinesla je skledo, v katero usuje iz nogavice orehov.

Tako so izpraznili jedno nogavico babičino. Otroci se hočejo hitro lotiti tudi druge, toda babica jih ustavi:

»Za danes je že dosti. Drugo nogavico izpraznimo jutri.«

Nič ni bila všeč otrokom ta beseda. Zato reče Jerica:

»Babica! Jutri vas popeljemo za roko v cerkev k sv. maši. Ali bodele samo jedno nogavico obuli?«

»Saj imam še druge nogavice. Nič ne skrbi za to, Jerica.«

»Toda jutri je vaš god, babica. Spodobí se, da obujete tetine nove nogavice. Zato pa so jih že danes doposlali.

Babica je bila že samega veselja vsa zmotena in zato ni znala otrokom več odgovoriti.

Tonček pa je že odvezal drugo nogavico.

»Oho, zopet ruta višnjeva — smrkovec je za usekovanje«, reče Jerica in poda mami ruto.

»Še jeden je«, zakliče Tonček in potegne robec iz nogavice.

A glej! Ko ga dvigne kvišku, zarožlja na klop velik molek z debelimi jagodami.

Tega je bila babica najbolj vesela.

»Saj smo vam rekli, da še drugo nogavico odvežimo«, reče Marijica, ko vidi, kako se je babica razveselila darovanega molka.

Kaj je bilo v nogavici? Bile so suhe hruške in češplje, katerih kuhano vodo je babica tako rada pila.

Tako torej so srečno prišli do konca. Ko Marijica pospravlja hruške, češplje in orehe, tekkel je že Tonček venkaj po mamo in ji pripovedoval, kaj se je zgodilo.

Mati gre hitro v izbo, pokara otroke, zakaj ji niso že prej naznanili, in uredi vse, kar je bilo potrebno.

Babica pa je rekla otrokom: »Alo, zdaj pa le brž k meni, da molimo prvikrat na novi molek za zdravje in srečo dobre tete, ki se je tako lepo spomnila mojega godú.«

»Saj orehi so naši, kaj ne, babica? Teh tako ne morete vi tretí.«

»Seveda. Pa le brž se pripravite k molitvi.«

Pobožna in hvaležna molitev je kipela proti nebu.

Kako je babica svoj god obhajala v novih nogavicah, povem drugič. Danes je že prepozno.

P. Bohinjec.

Četrta zapoved.

Uboga kmetica, vdova, je pridno prela, da bi mogla izšolati svojega sina. Sin je bil priden in je dosegel dobro in častno službo. Nekoč je napravil imenitno gostijo ter povabil odlično gospôdo. Gostje so se čudili lepi hišni opravi, le dve reči jim nista prav ugajali, češ, da se ne vjemata kaj z drugim lepoticjem: bila je pod krasnim ogledalom čisto prostaška grčeva palica, pri mizi pa na prvem prostoru starikast stol z visokim naslonilom in novo prevlako. To dvoje je slehernega zanimalo in zvedavo so popraševali, kaj neki pomeni. Gospod pa jim pojasni: »Ko sem zapustil materino hišo, nisem imel ničesar, kakor to-le palico. Na tem-le stolu pa so nekdam preli moja ljuba mati in prislužili toliko, da sem mogel hoditi v šolo.« — Ko so bili vsi gostje zbrani, jih prosi, naj bi smel iti še po jednega gosta. Naglo se zopet vrne; za roko pripelje staro, sključeno ženico v kmečki obleki in jo posadi na stari stol, na prvi sedež. Bila je to njegova ljuba mati, ki jo je tako častil.

